

Arrest

nr. 134 608 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat N. DE MEYER en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger van Mughal origine te zijn. U werd geboren op 8 augustus 1998 in de Pakistaanse stad Rawalpindi, district Rawalpindi, provincie Punjab, en bent dus minderjarig. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland verliet omwille van religieus geweld.

Op vrijdag 15 november 2013 nam u samen met uw ouders en zus deel aan de processie ter ere van Ashura in Rawalpindi. Toen de processie de Raja Bazaar bereikte, begonnen onbekenden plots te schieten. In het gewoel raakte u uw ouders en zus kwijt. U ging zich verstoppen in een parkeergarage, waar u zich zo'n 3 à 4 uur schuilhield achter een automaat totdat het donker geworden was en het lawaai opgehouden was. Toen u het veilig achtte, ging u de straat op, waar u de politie en het leger zag. U vertelde aan de politie wat er gebeurd was en de politie bracht u naar huis. Daar trof u

enkel uw oom. Van uw ouders en zus was er geen spoor. U vertelde uw oom wat er aan de hand was, waarna uw oom samen met u naar buiten ging om uw ouders te gaan zoeken. Op straat werden jullie tegengehouden en terug naar huis gestuurd door de politie omdat er een uitgaansverbod was ingesteld. Op 18 november 2013, toen het uitgaansverbod was opgeheven, ging u samen met uw oom naar de winkel van uw vader kijken, die helemaal vernield bleek te zijn. Vervolgens gingen jullie naar het politiekantoor om aangifte te doen van de verdwijning van uw ouders en zus. De politie registreerde uw aangifte, maar raadde jullie aan zelf in de ziekenhuizen te gaan zoeken. Daarom ging u samen met uw oom naar het DHQ Ziekenhuis om te informeren naar uw ouders. Daar vonden jullie de lichamen van uw ouders, die jullie nog diezelfde avond begroeven. Van uw zus was er echter nog steeds geen spoor. Uw oom bleef haar zoeken, maar zonder resultaat. Zelf bleef u de hele tijd binnen, want uw oom wilde niet dat u nog naar school ging. Op 21 januari 2014 vond er een aanslag plaats in de RA Bazaar. Een van uw vrienden, Mubashar Mushtaq, kwam hierbij om het leven. Naar aanleiding hiervan besliste uw oom dat u niet langer in Pakistan kon blijven en regelde uw uitreis.

U verliet Pakistan uiteindelijk op 1 februari 2014. Vanuit Islamabad ging u via Dubai met het vliegtuig naar Parijs. Vanuit Parijs kwam u vervolgens met de auto naar België, dat u bereikte op 10 februari 2014. De volgende dag, op 11 februari 2014, vroeg u asiel bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte met vertaling, twee documenten van de politie met vertaling en verschillende krantenartikels over het incident op 15 november 2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw Sjiitische geloofsovertuiging. Zo zou u uw ouders verloren hebben bij een aanslag op de Ashuraprocessie in Rawalpindi op 15 november 2013. Uw jongere zus is sindsdien spoorloos. Als sjiiet werd u daarnaast soms ook door soennieten lastiggevallen. Tot slot haalde u nog aan dat een vriend van u om het leven kwam bij een bomaanslag.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de dood van uw ouders en de vermissing van uw zus als gevolg van de beschieting van de Ashuraprocessie in Rawalpindi op vrijdag 15 november 2013, slaagde u er niet in deze problemen aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat uw ouders overleden als gevolg van de schotwonden die ze tijdens dit incident opliepen (CGVS, p. 12, 15 en 19). Deze verklaringen zijn echter in strijd met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Uit navraag door Cedoca, de onderzoeksdienst van de Belgische asielinstanties, blijkt immers dat bij het door u aangehaalde schietincident uiteindelijk 11 dodelijke slachtoffers vielen. De namen van deze slachtoffers vindt u in uw administratieve dossier. Uw ouders behoren volgens deze objectieve informatie niet tot de dodelijke slachtoffers. De naam van uw vader, I. A., en moeder, D. B., komt immers niet op de lijst met dodelijke slachtoffers voor. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden uw ouders zijn omgekomen bij de beschieting van de Ashuraprocessie in Rawalpindi op 15 november 2013.

Verder verklaarde u dat toen u uit de parkeergarage kwam, waar u zich na de beschieting 3 tot 4 uur had schuilgehouden, het uitgaansverbod reeds van kracht was (CGVS, p. 14). Ook dit is in strijd met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt namelijk dat de avondklok of het uitgaansverbod pas inging in de nacht van vrijdag 15 op zaterdag 16 augustus om middernacht. U stelde daarentegen dat u toen u uit de parkeergarage tevoorschijn kwam van de politie te horen kreeg dat er geen toestemming was om naar buiten te komen. Op het moment dat de politie u naar huis bracht, rond 8.30 of 9u 's avonds, had niemand in de stad de toestemming om naar buiten te komen omdat er een uitgaansverbod afgekondigd was in heel de stad (CGVS, p. 14). Aangezien het hier een element betreft dat raakt aan de kern van uw asielaanvraag, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat de door u afgelegde verklaringen hieromtrent stroken met de hierover beschikbare objectieve informatie. Dat dit hier niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt bovendien verder aangetast door verschillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en een door u ter staving van uw asielaanvraag voorgelegd document. Zo verklaarde u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij het Commissariaat-generaal dat u zich na het schietincident in een parkeergarage ging verschuilen, waar u zo'n 3 tot 4 uur bleef. Vervolgens wendde u zich tot de politie, die u met de wagen naar huis bracht. Daar trof u enkel uw oom aan en legde hem uit wat er gebeurd was. Van uw ouders en zus was geen spoor (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - CGVS, p. 13). In de door u voorgelegde brief aan de politie staat echter te lezen dat u uw ouders en zus verloor toen jullie onderweg waren van de Ashuraprocessie naar huis. U liep zo snel mogelijk weg en leefde een paar dagen ondergedoken door

de avondklok en uit schrik dat u iets zou overkomen. Pas toen alles weer normaal was, ging u naar huis. Daar merkte u dat iedereen verdwenen was. Daarom contacteerde u uw oom om uw familie terug te vinden, echter zonder resultaat. Beide versies vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Ze zijn zowel tegenstrijdig over de periode dat u ondergedoken leefde en het moment waarop u naar huis terugkeerde als over de manier en het moment waarop u uw oom inlichtte over de verdwijning van uw ouders en zus. Aangezien het hier elementen betreft die raken aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover coherente en consistente verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval is.

Daarnaast waren uw verklaringen op bepaalde punten onaannemelijk vaag. Zo verklaarde u dat uw ouders om het leven kwamen door schotwonden. Niettemin u de lichamen van uw ouders hebt gezien en u een dokter hebt gesproken, had u geen idee waar, ter hoogte van welke lichaamsdelen, uw ouders door de kogels werden geraakt (CGVS, p. 15). Verder had u geen idee hoeveel slachtoffers, doden en gewonden, er uiteindelijk vielen bij de beschieting van de Ashuraprocessie (CGVS, p. 19), niettemin u zelf verschillende krantenartikelen over dit incident voorlegde. Tot slot had u evenmin enig idee wanneer de avondklok/ het uitgaansverbod precies van kracht ging (CGVS, p. 14). Dat u over dergelijke elementen, die raken aan de kern van uw asielrelaas, geen concrete en gedetailleerde verklaringen kon afleggen, brengt de geloofwaardigheid van deze problemen nog verder in het gedrang.

Daarnaast voerde u aan dat u als sjiïet meermaals door soennieten lastiggevallen werd. Mensen zeiden bijvoorbeeld dat u een sjiïet bent en sjiïeten slecht zijn. Op school wilden uw medeleerlingen niet naast u komen zitten omdat u een sjiïet bent. In de moskee wilden soennieten niet met u praten omdat u een sjiïet bent (CGVS, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit de door u aangebrachte gegevens blijkt immers niet dat er in uw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U haalde wel 1 incident aan waarbij u door medestudenten werd geslagen nadat u hen had gevraagd of u met hen kon meespelen (CGVS, p. 17). Ook dit incident is echter onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoewel u bij dit incident klappen kreeg op uw wang, liep u hierbij immers geen ernstige verwondingen op en hoefde u naar aanleiding van de opgelopen verwondingen geen dokter te raadplegen (CGVS, p. 17). Deze problemen, hoe laakbaar ook, kunnen daarom niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.

Tot slot haalde u aan dat één van uw vrienden, Mubashar Mushtaq, met wie u cricket speelde, op 21 januari 2014 omkwam bij een aanslag op de R.A. Market. Na deze aanslag besloot uw oom dat u in Pakistan niet langer veilig was en u het land diende te verlaten (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - CGVS, p. 12 en 16). Er moet echter worden benadrukt dat uit de objectieve informatie over dit incident waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, kan worden afgeleid dat uw vriend een toevallig slachtoffer was van deze aanslag die gericht was tegen een gemeenschappelijke controlepost van de politie en het leger en niet tegen de burgerbevolking. Ook in uw hoofde kan op grond van dit incident geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden geconcludeerd. Zij er volledigheidshalve trouwens op gewezen dat deze aanslag plaatsvond op 20 januari 2014 en niet op 21 januari 2014 zoals u verklaarde (CGVS, p. 12 – Vragenlijst CGVS, nr. 3.5).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiïtische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Balochistan een lange strijd tussen separatisten en de overheid kent, waarbij tribale groeperingen strijden voor meer politieke autonomie en het verwerven van controle over de minerale bodemrijksdommen. Het conflict in Balochistan valt evenwel qua intensiteit niet te vergelijken met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het

merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geïsoleerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincie Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pck relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2013 vonden er in geheel Pck zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de regio Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, een brief van de politie en verschillende krantenartikels) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan. De verschillende krantenartikels gaan over de beschieting van de Ashuraprocessie in Rawalpindi op 15 november 2013. In geen van deze artikels wordt echter melding gemaakt van de door u ingeroepen dood van uw ouders of de verdwijning van uw zus (CGVS, p. 12). Zodoende vermogen deze artikels niet bovenstaande beoordeling van de door u ingeroepen persoonlijke problemen te wijzigen. Ook de brief van de politie kan deze beoordeling niet ombuigen. Documenten op zich vermogen immers niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verrekende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 8, 9 en 10, 13, 15 en 16 van het KB van 11 juli 2003 betreffende de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken in asielzaken, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een kopie toe van de vragenlijst die hij bij DVZ invulde, tevens toegevoegd aan het administratief dossier.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Inzake het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker betoogt dat er bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen ambtenaar aanwezig was bij het hele gehoor. Het zou de tolk geweest zijn die het ganse verhoor afnam, de vragenlijst invulde en deze ook ondertekende. De tolk heeft evenwel, in tegenstelling tot een beëdigd ambtenaar, geen specifieke opleiding genoten voor het afnemen van een dergelijk interview zoals voorgeschreven in artikel 13 van het K.B. van 11 juli 2003. Daarbij werd het interview geheel in het Urdu afgenomen, zonder dat de verklaringen werden vertaald naar het Nederlands, waardoor de voogd van verzoeker geen enkele controle kon uitvoeren over hetgeen er werd verklaard door verzoeker en hetgeen er werd genoteerd door de tolk. Verzoeker besluit dan ook dat de bestreden beslissing met een nietigheid is behept.

Uit een lezing van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de handtekening van de tolk overeenkomt met de handtekening van de beëdigd ambtenaar. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij dat de tolk in kwestie tevens beëdigd ambtenaar is. Een schending van artikel 13 van het K.B. wordt niet aangetoond.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaarde zijn ouders en zus te hebben verloren in een processie ter ere van Ashura in Rawalpindi, die onder vuur genomen werd door radicale soennitische militanten op 15 november 2013. Verzoeker zou vanaf dat ogenblik ondergedoken leven bij zijn oom. Na een nieuwe aanslag op 21 januari 2014 in de RA bazaar, waarbij één van verzoekers vrienden omkwam, besliste verzoekers oom dat verzoeker naar Europa moest vertrekken. De commissaris-generaal hechtte geen geloof aan dit relaas gezien i) verzoekers ouders niet op de lijst staan van de dodelijke slachtoffers van het incident op 15 november 2013, ii) verzoekers verklaringen over het uitgaansverbod niet stroken met objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, iii) er tegenstrijdigheden opdoken tussen verzoekers verklaringen bij de commissaris-generaal, de Dienst Vreemdelingenzaken en de door hem voorgelegde brief bij de politie. Wat betreft het incident op 21 januari 2014, dat luidens verzoekers verklaringen de

concrete aanleiding vormde voor verzoekers oom om hem naar Europa te sturen, stelde de commissaris-generaal vast dat de betreffende aanslag gericht was tegen een controlepost van de politie en het leger waarbij verzoekers vriend louter een toevallig slachtoffer was, zodat hieruit geen intentionele bedreiging jegens verzoekers leven, vrijheid en/of fysieke integriteit kan worden geconcludeerd.

De Raad stelt vast dat alle motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk zijn. Zo blijkt onder meer uit de stukken van het administratief dossier dat het Commissariaat-generaal op 8 juli 2014 een verzoek om informatie richtte aan de Belgische ambassade in Pakistan teneinde het aantal slachtoffers bij de aanslag van 15 november 2013 en hun identiteit te achterhalen. Uit de lijst die de ambassade aan het Commissariaat-generaal bezorgde (COI Case PK 2014-006w van 11 juli 2014) blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers ouders niet in deze lijst werden opgenomen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn ouders bij deze aanslag om het leven kwamen (gehoorverslag p. 12, 15 en 19). Verzoeker betwist deze stelling in zijn verzoekschrift en stelt dienaangaande dat het perfect mogelijk is dat er meerdere personen werden gedood en niet enkel deze die op de lijst vermeld staan. Verzoeker verwijst daarvoor naar vier internetbronnen over deze aanslag die respectievelijk gewag maken van minstens 3 doden, minstens 8 of minstens 10. Dit gegeven kan evenwel geen afbreuk doen aan de informatie van de commissaris-generaal. De artikelen betreffen telkens momentopnames van vlak na de aanslag, toen het exacte dodental nog niet officieel bekend was en nog kon oplopen. De informatie van de commissaris-generaal werd daarentegen door de ambassade overgemaakt op 9 juli 2014, zijnde meer dan een half jaar na de aanslag, waardoor deze bron een veel accuratere weergave is van het uiteindelijke dodental. Tot slot merkt de Raad op dat uit geen van de door verzoeker bijgebrachte artikelen blijkt dat er, buiten de 11 namen die voorkomen op de lijst van de commissaris-generaal, nog meer slachtoffers zouden gevallen zijn. De persuittreksels door verzoeker neergelegd maken immers slechts melding van 3, 8 of 10 doden. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin met enig ander stuk de beweerde dood van zijn ouders staaft. Minstens mag dienaangaande verwacht worden dat verzoeker een overlijdensattest neerlegt om zijn beweringen te staven, *quod non in casu*. Bovendien blijkt - volgens het door verzoeker neergelegde stuk - dat verzoeker aan de politie enkel verklaarde dat hij zijn ouders niet terugvindt; op geen enkel ogenblik maakt hij gewag van het feit dat zijn ouders zouden zijn omgekomen.

Met betrekking tot het incident van 20 (volgens verzoeker 21) januari 2014 dat de concrete aanleiding van verzoekers vertrek zou geweest zijn, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie stuk 7) dat de aanslag waarvan sprake gericht was tegen een controlepost van de politie en het leger en niet tegen de burgerbevolking waardoor ook hier niet kan worden besloten tot een intentionele bedreiging van verzoekers leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Verzoeker verklaarde ten slotte dat hij meermaals als sjiïet door soennieten werd lastiggevallen (gehoorverslag p. 17). De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast: *“Daarnaast voerde u aan dat u als sjiïet meermaals door soennieten lastiggevallen werd. Mensen zeiden bijvoorbeeld dat u een sjiïet bent en sjiïeten slecht zijn. Op school wilden uw medeleerlingen niet naast u komen zitten omdat u een sjiïet bent. In de moskee wilden soennieten niet met u praten omdat u een sjiïet bent (CGVS, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit de door u aangebrachte gegevens blijkt immers niet dat er in uw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U haalde wel 1 incident aan waarbij u door medestudenten werd geslagen nadat u hen had gevraagd of u met hen kon meespelen (CGVS, p. 17). Ook dit incident is echter onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoewel u bij dit incident klappen kreeg op uw wang, liep u hierbij immers geen ernstige verwondingen op en hoefde u naar aanleiding van de opgelopen verwondingen geen dokter te raadplegen (CGVS, p. 17). Deze problemen, hoe laakbaar ook, kunnen daarom niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.”*

De commissaris-generaal oordeelde terecht dat de door verzoeker aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ‘vervolging’ in vluchtelingrechtelijke zin in aanmerking te nemen. Het louter behoren tot de sjiïtische gemeenschap te Pakistan op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen. Een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, verzoeker blijft dienaangaande in gebreke.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, de provincie Punjab, grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoet, kan er geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging (SRB Pakistan, Actuele veiligheidssituatie, d.d. 18 februari 2014, p. 11). Verzoeker betwist dit weliswaar in zijn verzoekschrift, doch onderneemt geen enkele poging om de informatie van de commissaris-generaal te ontkrachten met andersluidende objectieve informatie. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER